

SZAPPANBUBORÉK.

*Jő a Hajnal lábhegyen és habingben,
égi szolgáló, hogy a föld tömérdek
magzatáról függőnye éjredőit
szélhuzogassa.*

*Gyöngye harmat fürdelt a hunyorgó
napraforgót és a mezők pacsirtás
buggyanó ajkát, meg a lanka szőlők
gyermeki vállát.*

*Tárj napemlőt Ég, füvek ápolója,
éhesen látog venyigénk s a nyűgös
vízfejű káposzta uras fodort sír
tömzsi nyakára.*

*Tölgyek anyja s úti bogáncsok anyja,
balzsamodból tölts az aszú fenyőnek,
— lásd, mohát sem lél e tüzes lapályon
lába sebére.*

*Asszonyom, Hajnal huga, gyermekünk is
ébredez már s lapsol a szegfűágynak ;
még egyedül kedves neki bústűzű meggy,
vagy kusza pókláb.*

*Messze lát még ő : oda, hol mosolygva
nézi most Isten, hogy a furcsa költő
nádja szappanból buborék-világot
fúj epigonként.*

Juhász Géza.

TAVASZI LÁZADÁS.

Feldörren a roppant május-zenekar:
a fény hegedűire hajlik
s gordonka-búgással a tűnt zivatar
trilláiba visszamorajlik.

Katonás nyaralók öblösre fúvott
rézkürtjén csattog a csárdás.
Villámkocsi penget triangulumot
s a drótvezeték vele hárfáz.

Százhúrú pagonyban vad zongora kel,
menny kék fuvolája előtör.
Szél úrfi tilinkóz, kútgém kerepel,
aprózva dobolgat a csődör.

Felhőszakadás ez! Vond föl zsiliped
korhadtt közönyét, süket ember!
Termékeny iszappal szik éveidet
borogassa be e zene-tenger.

Szikrázva a tóból felszökdő a hal,
tombolnak a törpe nyulacskák
s szétvágat eremben, mint hadriadal,
lázadva az ifjú Szabadság!

Juhász Géza.

ORGONAGALLY.

A nap már aranylik a fákon,
szerelem porzik a világon.
Orgona hajladoz kezemben:
ki ölel, ki csókol meg engem?

Párzó dall futyörész a rigó,
tombol a májusi dáridó,
búg a csók vadabban-vadabban:
szádra még csak én nem tapadtam.

Szikkad a harmat a falombon.
Röppenj rám kacagó galambom.
Orgonám szomjasan pereg le:
hogy tüzzem fiatal szívedre?

Juhász Géza.